

MUHAMMED SURESİNİN 4. ÂYETİ (5)

(...düünden devam)

Köleliğin kaynağı savaş esirleri idi. Kur'ân bu kaynağı kurutmakla köleliğin lağvına giden yolu açmıştır. Çünkü Kur'ân'ın savaş tutsakları hakkındaki hükmüne göre tutsak ya lütfen veya fidye ile serbest bırakılır. Tutsağın köle yapılacağı hakkında Kur'ân'da bir hüküm yoktur. Demek ki İslâm'ın asıl hedefi köleliği kaldırmak idi.

Şimdi bugün dünyada Kur'ân'ın bu amacı ruhen olmasa da görünürde gerçekleşmiş, kölelik kaldırılmıştır. Bugün dünyanın hiçbir yerinde tutsak, artık eşya gibi alınıp satılan bir varlık değildir. Bu uygulama kaldırılmıştır. Kur'ân'ın asıl amacı da zaten bu idi.

"Savaş ağırlıklarını bırakıncaya dek" cümlesini müfessirlerden kimi: Dünyada savaş kalmayıncaya; kimi de şirk kalmayıncaya dek şeklinde tevil etmişlerdir. Buna göre kâfirler tevbe edip Müslüman oluncaya dek onlarla savaşmak gerekir.

Kâfirlerin yenilip Müslümanların otoritesini kabul etmekle savaş sona erer. Onların mutlaka Müslüman olmaları gerekmez. Nitekim Peygamber (s.a.v.), Medine devrinde müşriklerle sulh yapmıştır. Meselâ Hicretin altıncı yılında, müşrik olan Kureyş kabilesi ile Hudeybiye Antlaşmasını yapmıştır ki Fetih sûresinde bu barışa işaret edilmiştir. Bu barış sonucunda müşrik olan Bekr oğulları, Kureyş taraflısı olarak barışın, Kureyşliler hakkındaki hükümlerine tabi olmuşlar; yine müşrik olan Huzâa kabilesi de Peygamber'in taraflısı olarak barışın Müslümanlar hakkındaki hükümlerine tabi olmuşlardır. Bu olayların ışığında âyeti: "Kâfirlerin Müslüman veya barışa razı olmalarıyla savaş durumu sona erinceye dek savaş tutsaklarını bağlayın (serbest bırakmayın)" şeklinde yorumlamak daha uygun olur.

"Ondan sonra ya lütfen veya fidye ile serbest bırakın" cümlesi, tutsaklardan fidye alıp almamakta Müslümanları serbest bırakmakla beraber,
menn

'i daha önce zikretmekle, tutsakları fidyesiz serbest bırakmanın daha uygun olduğuna işaret etmiştir.

Maalesef bu yıl da yine Ramazan ayı, milletin seçtiği insanların, özellikle parti liderlerinin birbirleriyle kavgaları, karşılıklı suçlamaları ile geçti. Tabii onların kavgaları milleti etkiliyor. Ne lüzum var bu kavgalara, suçlamalara, birbirinin ipliğini pazara çıkarmaya? Dinimiz bize insanların gizlisini araştırıp yaymayı değil, dostluğu, barışı, dedikodudan uzak durmayı emrediyor.

Ramazan'ın 20'sinde eski Üsküdar Müftüsü, CHP milletvekili sayın İhsan Özkes'in iftar davetine katılmıştım. CHP genel başkanı Sayın Kemal Kılıçdaroğlu da gelmişti. İftardan sonra söz isteyenlere beşer dakikalık bir konuşma fırsatı verildi. Ama mikrofonu eline alan, susmasını bilmiyor, belki de birilerine yaranmak için Başbakanı, Diyanet İşleri Başkanını suçluyordu, Paralel yapılanma iddiasının iftira olduğunu söyleyen de oldu.

Bu konuşmalardan son derece rahatsız oldum. Söz isteyip, sadece üç kelime konuşacağımı ifade ettim. Bu konuşmalardan son derece rahatsız olduğumu, akşama kadar oruç tuttuğumuz halde iftar sofrasında burada bulunmayan, kendini savunamayacak insanların dedikodusunu yapmanın, tutulan orucun sevabını da silip süpürdüğünü belirttim. Ve dedim ki:

“Kur’ân, iyice bilmediğin bir şeyin ardına düşmemeyi em-rediyor. Şimdi bu konuşmalar, sanki siyasi parti mitingini andırdı. Kardeşim bırakın zaten siyasi parti liderleri her gün televizyonlarda birbirlerinin kirli çamaşırlarını ortaya döküyorlar. Aynı şeyleri bu iftar sofrasına taşımayalım. Burada kardeşlik havası estirmemiz, birbirimize sevecen yaklaşmamız gerek, kırıp dökmek değil, gönül yapmak gerek!”

(devamı yarın..)